

Књига пророка Данила — број осамдесет три

Четири нараштаја лаодикејског адвентизма: разоткривање све већих гадости

Jeff Pippenger

2024-02-16

Осмо поглавље Језекиљево износи четири све веће гадости које представљају четири генерације лаодикијског адвентизма. Побуна из 1863. године произвела је фалсификат двеју плоча Авакумових, као што је и Арон начинио фалсификовани лик љубоморе својим златним телетом управо у време када је Бог Мојсију предавао две плоче Десет заповести. Пошто је лаодикијски адвентизам започео дело уклањања темељних истина, како је то представљено у сну Вилијама Милера, вођство прве генерације почело је да одбацује ауторитет Библије, а затим и Духа пророштва. Побуна је нарасла до те мере да је Келогов спиритуализам (пантеизам) ушао у њихову историју непосредно пре 1888. године.

У побуни 1888. године, спиритизам представљен Језекиљевим одајама слика достигао је тачку у којој су били одбачени весници из Минеаполиса, и пророчица, па чак и Свети Дух.

„Видели смо у свом искуству да, када Господ шаље зраке светлости кроз отворена врата светилишта своме народу, Сотона узбуркава умове многих. Али још није крај. Биће оних који ће се опирати светлости и потискивати оне које је Бог учинио Својим каналима за саопштавање светлости. Духовне ствари се духовно не расуђују. Стражари нису ишли укорак са Божјим промислом који се открива, и права, небом послана порука и весници бивају презрени.“

„Са овога скупа отићи ће људи који тврде да познају истину, а који око својих душа сабирају хаљине које нису исткане на разбоју неба. Дух који су овде примили понеће са собом. Дрхтим за будућност нашега дела. Они који на овоме месту не попусте пред доказима које је Бог дао, ратоваће против своје браће коју Бог употребљава. Они ће то веома отежати када дођу прилике у којима ће моћи да наставе и продуже исту врсту ратовања у којој су до сада учествовали. Ови људи ће имати прилике да се увере да су ратовали против Светога Духа Божјега. Неки ће се уверити; други ће се чврсто држати сопственога духа. Неће умрети себи и допустити Господу Исусу да уђе у њихова срца. Биће све више и више обмањивани, док више не буду могли да разликују истину и праведност. Они ће, под другим духом, настојати да на дело ставе калуп који Бог неће одобрити; и настојаће да испоље особине сатоне преузимајући власт над људским умовима и тако управљајући делом и Божјом ствари.“

„Да су наша браћа на овом састанку постила, молила се и понизила своја срца пред Богом, те мирно села да заједно испитују Писма, тада би Бог био прослављен. Али дух предрасуде који је био унет на тај састанак затворио је врата најбогатијем Божјем благослову, и они који су имали тај дух неће бити у повољном положају да виде светлост док се не покају пред Богом и не стекну изврстан осећај колико су се

приближили томе да нанесу увреду Светоме Духу и да имају други дух.“ The 1888 Materials, 832.

После 1888. године, сестра Вајт је „дрхтала за будућност“ Божје цркве и дела. Видела је да ће тај састанак произвести трајно духовно ратовање међу људима који су били вође лаодикејског адвентизма, а спор око „свакодневне“ доказ је да су се њена предсказања испунила управо на том нараштају. Тада су рат водили људи који нису „попустили пред доказима које је Бог дао“ да потврде „с неба послату поруку и веснике“, и ти људи су заратили против „Светога Духа Божјег“. Други нараштај је посматрао како су издавачка кућа и санаторијум изгорели до темеља у огњевима Божјег суда.

„Данас сам примила писмо од старешине Данијелса у вези са уништењем канцеларије Review-а пожаром. Осећам дубоку жалост док размишљам о великом губитку за дело. Знам да ово мора бити веома тешко време за браћу која су задужена за дело и за службенике канцеларије. Погођена сам са свима који су погођени. Али тужне вести ме нису изненадиле, јер сам у ноћним виђењима видела анђела где стоји са мачем као од огња, испруженим над Батл Криком. Једном, током дана, док ми је перо било у руци, изгубила сам свест, и чинило ми се као да се тај пламени мач окреће час у једном, час у другом правцу. Чинило се да за једном несрећом следи друга, јер је Бог био обешчашћен људским смишљањима да себе узвисе и прославе.“

„Овога јутра била сам подстакнута на усрдну молитву да Господ поведе све који су повезани са канцеларијом Review and Herald-а да марљиво истражују, како би увидели у чему су занемарили многе поруке које им је Бог дао.“

„Пре извесног времена браћа у канцеларији часописа Review затражила су мој савет у погледу подизања још једне зграде. Тада сам рекла да, када би они који су били за то да се канцеларији Review and Herald дода још једна зграда имали будућност разасртну пред собом, када би могли да виде шта ће бити у Батл Крику, не би уопште постављали питање о подизању још једне зграде тамо. Бог је рекао: ‘Моја реч је презрена; и ја ћу окренути и преврнути.’”

„На Генералној конференцији, одржаној у Батл Крику 1901. године, Господ је своме народу дао доказ да позива на реформу. Умови су били осведочени, а срца дотакнута; али темељно дело није било учињено. Да су се тврдокорна срца тада у покајању сломила пред Богом, видело би се једно од највећих пројава Божје силе које су икада виђене. Али Бог није био прослављен. Сведочанства Његовог Духа нису била послушана. Људи се нису одвојили од поступака који су били у очигледној супротности са начелима истине и праведности, која се у Господњем делу морају увек одржавати.“

„Поруке цркви у Ефесу и цркви у Сарду често су ми понављане од Онога који ми даје поуку за свој народ. ‘Анђелу цркве у Ефесу напиши: Ово говори Онај што држи седам звезда у својој десници, који ходи посред седам златних свећњака: Знам твоја дела, и твој труд, и твоје трпљење, и да не можеш подносити оне који су зли; и окушао си оне који говоре да су апостоли, а нису, и нашао си их да су лажови; и подносио си, и имаш трпљење, и ради Имена мојега трудио си се, и ниси клонуо. Али имам нешто против

тебе, јер си оставио своју прву љубав. Сети се, дакле, одакле си пао, и покај се, и чини прва дела; иначе ћу ти доћи брзо, и уклонићу твој свећњак с његовог места, ако се не покајеш.’ Откривење 2:1–5.“

„И анђелу цркве у Сарду напиши: Ово говори Онај који има седам Духова Божјих и седам звезда: Знам твоја дела, да имаш име да си жив, а мртав си. Бди и утврди остало што је преостало и што хоће да умре; јер не нађох твоја дела савршена пред Богом. Сети се, дакле, како си примио и чуо, и држи чврсто, и покај се. Ако, дакле, не будеш бдио, доћи ћу на тебе као лопов, и нећеш знати у који ћу час доћи на тебе.“ Откривење 3:1–3.

„Видимо испуњење ових опомена. Никада Писма нису била тако дословно испуњена као ова.“

„Људи могу подићи и најпажљивије саграђене, ватроотпорне зграде, али један додир Божје руке, једна искра с неба, однеће свако уточиште.

„Постављено ми је питање да ли имам икакав савет да дам. Већ сам дала савет који ми је Бог дао, у нади да спречим пад огњеног мача који је висео над Батл Криком. Сада је дошло оно чега сам се плашила — вест о пожару у згради Review and Herald. Када је ова вест стигла, нисам осетила никакво изненађење и нисам имала речи да кажем. Оно што сам с времена на време морала да кажем у опоменама није имало каквог дејства, осим да отврдне оне који су слушали, и сада могу само да кажем: тако ми је жао, тако веома жао, што је било неопходно да дође овај ударац. Дато је довољно светлости. Да се по њој поступало, даља светлост не би била потребна.“ Testimonies, volume 8, 97–99.

Друга генерација адвентизма није била победа, и у испуњењу осме главе Језекиља, побуна је само наставила да се заоштрава.

„Писаним порукама и огњем Господ је објавио да жели да Његов народ изађе из Battle Creek-а. Нека нам Бог помогне да чујемо Његов глас. Зар нам ништа не значи то што су наше две велике установе у Battle Creek-у биле однесене огњем? Можете рећи: ‘Али нови Санаторијум има много пацијената.’ Да; али и кад би тамо било много хиљада пацијената, то не би био никакав аргумент у прилог томе да наш народ гради домове у Battle Creek-у и да се тамо настањује.“

„Искушења се умножавају. Људи одбацују светлост коју је Бог послао у Сведочанствима свога Духа, и бирају сопствене изуме и сопствене планове. Хоће ли људи и даље наставити да се одвајају од Бога? Мора ли Он открити своје негодовање на још изразитији начин него што је то већ учинио?“ Pamphlets, SpTB06, 45.

Људи су „бирали своје сопствене замисли и своје сопствене планове“, како је представљено седамдесеторицом старешина у одајама сликовитих приказа у осмој глави Језекиља, који су објављивали: „Господ нас не види.“ Господ је подигао пророчицу и дао јој „отворена виђења“ тачно четрдесет година, све до 1884. године. Он је ставио свој потпис на овај дар, јер га је дао и окончао у граду који се звао Портланд, и дао га је за четрдесет година. Непосредно пре престанка „отворених виђења“, стари људи су почели да подривају ауторитет Библије и Духа пророштва 1881. и 1882. године. „Отворена виђења“ су, дакле,

престала 1884. године, а за четири године поновила се побуна Кореја, Датана и Авирона на Генералној конференцији 1888. године.

Побуна из 1888. године произвела је појачање побуне које је довело до Божјег непосредног интервенисања у историју лаодикијског адвентизма, када је спалио издавачко дело и здравствено дело. Ипак, те непосредне пресуде нису одвратиле побуну која је већ била у току. Године 1919. одржана је Библијска конференција, на којој је један од главних побуњеника друге генерације, Вилијам Ворен Прескот, теолог школован на универзитетима отпалог протестантизма, био главни предводник у заступању сатанског гледишта које је тврдило да „свакодневна [жртва]“ представља Христову службу у светилишту, те је одржао низ излагања.

Историја је показала да је на оној библијској конференцији 1919. године Прескот изнео јеванђеље које се састојало у уклањању сваког начела пророчке поруке милерита. Чак је покушао да уклони и две хиљаде и три стотине дана, али у томе није успео. Ипак, изнео је јеванђеље које је било потпуно лишено пророчких разумевања милерита. Његово јеванђеље било је одбачено на том скупу, али су ипак ти слепи вођи одлучили да његов низ излагања узму и саставе у књигу под насловом Доктрина о Христу. Та књига постала је симбол доласка трећег нараштаја лаодикијског адвентизма.

Књига представља друго јеванђеље у односу на милеритско јеванђеље из друге главе Авакума, а Павле нас обавештава да друго јеванђеље уопште није јеванђеље.

Чудим се да се тако брзо одвраћате од Онога који вас је позвао у благодат Христову ка неком другом јеванђељу; које није друго; него има неких који вас смућују и хоће да изопаче јеванђеље Христово. Али ако вам и ми, или анђео с неба, проповедамо јеванђеље друкчије од онога које вам проповедамо, да буде проклет. Као што раније рекосмо, тако и сада опет кажемо: ако вам ко проповеда јеванђеље друкчије од онога које примисте, да буде проклет. Галатима 1:6–9.

Трећи нараштај адвентизма представљен је Језекиљевом трећом гадошћу, где жене оплакују Томуза. Томуз је био месопотамско божанство повезано с плодношћу и циклусима вегетације. Томуз је понекад приказиван као пастир или као младић, повезан са сменом годишњих доба и растом усева. Томузова смрт и потоње васкрсење били су везани за пољопривредни календар. Према митологији, Томуз би умирао или нестајао током летњих месеци, што се сматрало представом венућа вегетације у врелом, сушном раздобљу. Оплакивање Томуза било је жалобни обред који је подразумевао нарицање над Томузовом смрћу или нестанком током летњих месеци, а затим радовање поводом његовог васкрсења, које је симболизовало обнову вегетације и пољопривредног живота.

Нарицање за Тамузом представља фалсификовану поруку позне кише, а то је оно што је представљало јеванђеље В. В. Прескота. Уклањање пророчке основе, које је започело у побуни 1863. године, достигло је 1919. године такву тачку да је лаодикијски адвентизам дозволио да се успостави лажно јеванђеље. То лажно јеванђеље било је у потпуности засновано на методологији отпалог протестантизма. Његов првобитни архитекта био је В. В.

Прескот, и као и код Вилијама Милера, јеванђеље оба човека било је засновано на њиховом темељном разумевању „свакодневне“, у књизи пророка Данила. Оба јеванђеља представљена су у одломку 2. Солуњанима, где је Милер најпре открио да „свакодневна“ представља паганизам. У том одломку постоји једна класа коју представља Милер, која прихвата истину коју је изнео Павле, и друга класа која нема љубави према истини.

Једна класа у последњим данима, представљена Милером, „препознаје“ и прима позни дажд, а друга класа, представљена Прескотом, прима силу заблуде. Сила заблуде коју примају заснива се на лажном јеванђељу, које уопште није јеванђеље, и оно означава лажну вест позног дажда. Тако је трећа гадост код Језекиља — жене (цркве лаодикијског адвентизма), које плачу за Тамузом. Њихове летње сузе (дажд) треба да донесу плод жетве.

Разликовање између две врсте поруке позног дажда прожима Библију и Дух пророштва. Библија изнова указује да се дажд ускраћује непослушном народу.

Говоре: Ако човек отпусти своју жену, а она отиде од њега и постане жена другог мужа, хоће ли јој се он опет вратити? Не би ли се она земља веома оскврнила? А ти си се блудничила с многим љубавницима; ипак се врати к мени, говори Господ. Подигни очи своје к висинама, и погледај где ниси облежана. Крај путева си им седела, као Арапин у пустињи; и оскврнила си земљу блудом својим и злоћом својом. Зато су дажди били ускраћени, и није било познога дажда; а ти си имала чело блуднице, ниси хтела да се постидиш. Јеремија 3:1–3.

Лаодикејски адвентизам почео је да се одаје блуду 1863. године, и од тада су даждови били ускраћени. Они одбијају да се постиде због своје побуне, и тај недостатак понизности производи чело блуднице, а блудница библијског пророштва јесте папство. У трећем нараштају извршава се завршно дело припремања за поклоњење жигу блуднице Рима. Припрема за четврти нараштај извршава се у трећем нараштају, посредством кривотворене поруке позног дажда. Као што су побуна из 1863. године, и побуна из 1888. године, и побуна из 1919. године, поравнате са 11. септембром 2001. године, јер када су тада пале зграде Њујорка, сишао је силни анђеол из Осамнаестог поглавља Откривења и започео је истински позни дажд.

„Позни дажд треба да падне на Божји народ. Силан анђеол треба да сиђе с неба, и сва земља треба да се обасја његовом славом.“ *Review and Herald*, April 21, 1891.

Када је почела позна киша, стари људи лаодикејског адвентизма не би је препознали као позну кишу, јер су били индоктринисани лажном поруком о позној киши, коју Језекиљ представља као жене које плачу за Тамузом, а у примени као поруку мира и сигурности.

„Само они који живе у складу са светлошћу коју имају примиће већу светлост. Уколико свакодневно не будемо напредовали у испољавању делатних хришћанских врлина, нећемо препознати пројаве Светог Духа у позном дажду. Он можда пада на срца свуда око нас, али га ми нећемо разазнати нити примити.“ *Testimonies to Ministers*, 507.

Било је немогуће да чувари народа препознају долазак позног дажда, јер је њихово лажно јеванђеље о лажном позном дажду порицало могућност било каквог испољавања Божје силе какво је постојало у ранијим вековима.

„У црквама треба да буде дивно пројављивање силе Божје, али она неће деловати на оне који се нису понизили пред Господом и отворили врата срца признањем и покајањем. У пројављивању те силе која обасјава земљу славом Божјом, они ће видети само нешто што у своме слепилу сматрају опасним, нешто што ће пробудити њихове страхове, и учврстиће се да му се одупру. Пошто Господ не делује према њиховим замислима и очекивањима, они ће се успротивити делу. ‘Зашто’, говоре они, ‘не бисмо познавали Духа Божјега, кад смо толике године у делу?’ — Зато што нису одговорили на опомене, на молбе порука Божјих, него су упорно говорили: ‘Богат сам, и обогатио сам се, и ништа ми не треба.’ Даровитост, дуго искуство, неће људе учинити каналима светлости, ако се не ставе под блиставе зраке Сунца Правде, и не буду позвани, и изабрани, и припремљени даром Светога Духа. Када се људи који рукују светим стварима понизе под моћном руком Божјом, Господ ће их узвисити. Он ће их учинити људима расуђивања — људима богатим благодаћу Његовога Духа. Њихове снажне, себичне црте карактера, њихова тврдоглавост, биће виђене у светлости која сија од Светлости света. ‘Доћи ћу к теби брзо, и уклонићу твој свећњак с његовог места, ако се не покајеш.’ Ако тражите Господа свим својим срцем, наћи ћете га.“ Review and Herald, December 23, 1890.

Старешине из осме главе Језекиља прихватиле су јеванђеље мира и сигурности 1919. године, и када је дошао 11. септембар 2001, плод те све веће побуне показао се у њиховој неспособности да препознају долазак позног дажда. У историји која почиње у време свршетка 1989. године, Бог је поновио милеритски покрет до у најситније појединости. Милер је био симбол Илије, а Илија је изричито рекао Ахаву да неће бити кише, осим по речи Илијиној.

У следећем чланку наставићемо разматрање треће генерације адвентизма.

„Класа која не осећа жалост због сопственог духовног опадања, нити тугује због греха других, биће остављена без Божјег печата. Господ даје налог Својим весницима, људима са оружјем за покољ у рукама: ‘Идите за њим кроз град и ударајте: нека око ваше не штеди, нити имајте сажалења: побијте до истребљења старо и младо, и девојке, и малу децу, и жене; али не приступајте ниједном човеку на коме је знак; и почните од Мога светилишта. Тада почеше од старих људи који беху пред домом.’”

„Овде видимо да је црква — светилиште Господње — била прва која је осетила ударац Божјег гнева. Старци, они којима је Бог дао велику светлост и који су стајали као чувари духовних интереса народа, изневерили су поверено им поверење. Заузели су став да не треба да очекујемо чуда и изразито пројављивање Божје силе као у ранијим данима. Времена су се променила. Ове речи утврђују њихово неверовање, и они говоре: Господ неће учинити добро, нити ће учинити зло. Он је сувише милостив да би походио свој народ судом. Тако је ‘Мир и сигурност’ повик људи који више никада неће подићи свој

глас као трубу да покажу Божјем народу њихове преступе и дому Јаковљевом њихове грехе. Ти неми пси који нису хтели да лају јесу они који осећају праведну освету увређеног Бога. Људи, девојке и мала деца сви заједно гину.“

„Гадости због којих су верни уздисали и ридали биле су све што су коначне очи могле разабрати, али су далеко најгори греси, они који су изазивали ревност чистог и светог Бога, остајали неоткривени. Велики Испитивач срца зна сваки грех почињен у тајности од стране оних који чине безакоње. Ове особе почињу да се осећају сигурно у својим обманама и, због Његове дуготрпељивости, говоре да Господ не види, а затим поступају као да је оставио земљу. Али Он ће разоткрити њихово лицемерје и отвориће пред другима оне грехе које су тако брижљиво скривали.“

„Никаква надмоћ у чину, достојанству или световној мудрости, никакво место у светој служби, неће сачувати људе од жртвовања начела када буду препуштени сопственим преварним срцима. Они који су сматрани достојнима и праведнима показују се као коловође у отпадништву и примери равнодушности и злоупотребе Божјих милости. Њихов зли пут Он више неће трпети, и у Своме гневу поступа с њима без милости.“

„С невољношћу Господ повлачи Своје присуство од оних који су били благословени великом светлошћу и који су осетили силу речи док су служили другима. Они су некада били Његове верне слуге, удостојени Његовог присуства и вођства; али су одступили од Њега и друге повели у заблуду, те зато долазе под божанско негодовање.“ Testimonies, volume 5, 211, 212.